Ч. 69 Неділя 27 Марта (8 цьвітня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Наші гадки о з'їзді мужів довіря і можливих его наслідках.

III.

Стоїмо отже при факті, що партия народна війшла в контакт з правительством і що не було нїякої угоди; були лиш з одної сторони жаданя, з другої сторони признаванє потреб тих жадань. На підставі сего по нашій думці неоспоримого факту розвивала ся акция дальше.

Неясність в веденю діла і брак такту политичного стали ся причиною, що вже в перших початках розпочатої акциї проявили ся серед несконсолідованої і незорганізованої партиї народної, а внаслідок того і в цілій рускій суспільности вже по своїй природі недовірчивій і длятого готовій до всякого рода підозривань та інсинуаций, великий заколот, розлад, а в значній мірі й невдоволенє. Одні вірили в угоду і хотїли знати єї основу, другі не вірили і доказували, що єї треба було формально заключити, коли мало ся щось осягнути, ще інші именно же скрайні елементи, котрі все ще трохи держали ся народної партиї були рішучо против якої небудь угоди і взагалї контакту з правительством. По краю понеслись всїлякі комбінациї і сплетні політичні, котрі кождий поясняв по свому і більше або менше вірив в їх правдивість. Праса стала замотувати і так вже неясну справу ще більше, та охрестила єї именем „нової ери“. Ті, котрим ясне поставленє рускої справи і наданє їй значіня політичного було дуже не наруку, бо змушувало їх до признаня тої справи жизненною і скиненя маски, під котрою крили ся, скористали з того заколоту і не лиш піддержували его, але ще й старали ся ширити его всякими можливими способами не перебираючи в средствах. Дійшло було до того, що вже навіть серед тих самих, що взяли ся були до нової акциї, або готові були в першій хвили приступити до неї, нїхто не знав, що і як діє ся та кому вірити а кому нї. Не було тепер нїчого лекшого, як лиш серед так загального заколоту кинути гадку, що цїлу акцию викликано лиш на то, щоби розбити до решти і так вже ослаблені рускі сили, щоби тим способом в одній хвили переконати як найширші круги о правдивости сеї гадки і піддати тих мужів, що взяли ся за нову акцию в як найбільше підозриїє, що то як раз они дали ся ужити — сьвідомо чи не сьвідомо, все одно — за орудиє до тої цїли. Які посипались були зі сторони противників розпочатої акциї особливо-ж як раз на послів Романчука і Телїшевского, а відтак і на других, інсинуациї та клевети, се звістно загально.

Сей характеристичний момент з недавно пережитої у нас акциї політичної, підносимо умисно, бо він показує наглядно, як дуже ми скорі шукати причин всего злого всюди инде, лиш не в нас самих. Нам видить ся, що нїхто нїколи так не розбивав Русинів, они самі себе розбивали у всяких часах, раз тим, що не виділи ясної цїли перед собою і не старались собі єї витичити і до неї стреміти, а відтак і тим, що не уміли вести розумно діла народного та використувати дані обставини в хосен інтересів свого народу, а наконець — і то може найбільше — тим, що не могли і не уміли нїколи відділити самого діла від особи, котра за то діло взяла ся. Чи ся послїдна обставина не грала і в сїй акциї, о котрій говоримо, якої ролї, то побачимо пізнїйше.

Нїхто може не подивує ся, що серед таких обставин піддержувано віру в заключену угоду та вказувано на маючі наступити концесиї, а коли опісля ті концесиї — як то може представляв собі неоден з наших політиків в столици краю і на провінциї — не посипались як з рукава, або не були такі, якими їх представлено або яких сподївано ся, нїхто, кажемо, не подивує ся може, що тогди пішов по краю оклик: „Не додержано угоди! — Тут мусимо знов зазначити, що як не маємо зовсїм наміреня, коли се пишемо, робити одній стороні докору, так знов не маємо причини брати другу сторону в оборону; беремо лиш річ так, як она на підставі пережитих подий представляє ся нам, що глядимо на ню збоку.

А прецї концесиї — готов нам хтось закинути — зроблені в своїм часї і в такій формі, в якій були поставлені жаданя, могли би були як раз причинити ся найбільше до роз'ясненя ситуациї і до скріпленя розпочатої акциї. Певно, що так, — скажемо; — але до того треба було чогось більше, як лиш самого хоч би навіть фактичного заключеня умови, не то вже лиш самого поставленя жадань і їх потреби. До того потреба було передовсїм, щоби ті, котрі взяли ся до нової акциї політичної, ділали дїйстно і дальше в тім самім напрямі а ділали щиро, розумно і розважно, треба було терпеливости і часу а за той час — коли вже того не зроблено давнїйше — треба було скон-

---

3)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше).

Панї Бальска частує гостий кавою і сухарками. Розпшицкий встає і вимавляє зя. Гусаковский потакує єму. Але привітна господиня просить покинути церемониї і почекати, поки Вацко прийде.

У стола являє ся панна Казя, котру Гусаковский, щораз певнїйший себе, питає о здоровлє. Також приходить мала Зося, котру мама закликала на каву. Гусаковский витає єї усьміхом і довгим: — Ааааа!...

Зося пізнає пана Гусаковского. Стає по серединї сальонику і усьміхає ся. Гусаковский простягає до неї руки. Зося цофає ся збиточно маленький крок назадусь і ховає руки поза себе.

— Ну! ходи-ж до мене — просить Гусаковский — будемо разом пити каву.

Зося нїчо, — сьміє ся, але не йде....

— Ну! ходи, ходи, Зосю!

Зося робить крок вперід, потім знов назад і сьміє ся — очевидно передирає ся. Вкінци намовлена просьбами, а може тілько спонукана апетитом на каву, підходить до Гусаковского, позваляє посадити себе на колїнах і частувати кавою та сухарками.

По тім підвечірку, підчас котрого внесено лямпу, Розпшицкий вертає на давнє місце в давнім сусїдстві, а Гусаковский з Зосею на колїнах, веде з панею Бальскою розмову про будучий вечерок, запевнює єї, що знаменито бавили ся і що така забава свобідна і без церемонії — найлучша.

Панї Бальска рада з того, зраджує ся перед ним з проектом устроюваня такого „крученя“ (так називає танцї) частїйше, може навіть що суботи через цїлий карнавал.

— Нам то не робить субекциї, а молоді нехай покрутять ся.

На всї ті нецеремонїяльні суботи запрошує Гусаковского то заохочує его притім, щоби деконче скоро учив ся танцїв, бо в нинїшних часах то дуже потрібне для молодого чоловіка.

Приходить Вацко, витає сердечно товаришів і по ненадто довгій загальній розмові займає місце на канапцї під вікном біля панни Лаври. Розпшицкий сидить мовчки при фортепянї і переглядає ноти.

На пращанє грає панна Кляра на просьбу Гусаковского модну польку з „Подорожи по Варшаві“: „Хоч сьвіт нераз на тоє свище....“ — почім обидва молодцї кінчать візиту у панства Бальских, запрошені на „суботу“.

Ідуть до дому. Гусаковский вже розбалакав ся, а Розпшицкий мовчить.

— Чом же ти не балакаєш? — питає Гусаковский.

— Т-та.... — позбуває ся его товариш невиразним звуком.

Гусаковский вертає знов до предмету вдоволеня, відбутої візити, говорить о милій панї Бальскій, гарній грі панни Фльори.

Розпшицкий все мовчить.

— Що за лихо тобі стало ся?

— Ти в котру сторону ідеш? — у відповідь питає ся Розпшицкий.

— Просто....

— Я на лїво.... До побаченя.

Прощає ся з ним і відходить скорим кроком.

— Дивний собі — думає Гусаковский і вертає до дому сам, вдоволений, що вже зовсїм навчив ся обходити ся і поводити ся в сальонї.

Через цїлий тиждень — замічає то Гусаковский — Розпшицкий в понурім настрою, зовсїм не розмавляє з товаришами.

— Що єму стало ся? — каже Гусаковский до Вацка, звертаючи его увагу на той настрій їх приятеля.

В суботу підчас павзи приступає Гусаковский до Розпшицкого:

— Будеш нинї на вечерку у Бальских?

— Нї! — відповідає запитаний — острим тоном.

— Як то, нї?!

— Виразно: нї!

— Чому?

— Т-та....

На тім розмова кінчить ся....

Тепер уже без жадної обави входить Гусаковский до передної комнати, знимає скоро плащ і не надумуючись іде до сальонику. Витає

солїдувати і зорґанїзувати народні сили. Тим часом як дїло ся у нас? Многим з нас здавало ся, що досить лиш вийти в контакт з правительством, досить лиш виголосити якусь проґраму або якісь красні слова, чи в соймі чи в парляментї, а цїль буде вже осягнена. Ми позабули, що живемо в конституційній державі, що правительство само хоч би навіть централне, а тим менше краєве не може всего зробити на власну руку, бо мусить числити ся зі всїлякими иншими чинниками; а коли оно й може дещо само зробити, то мусить все таки оглядати ся при тім на инші чинники та всїлякі обставини, а через то навіть при найлїпшій волї не може нераз так зробити, як би хотїло.

Рада державна.

В Палатї послів розпочала ся в четвер загальна дискусия над буджетом. Яко бесїдники **против** записали ся до голосу посли: Пацак, Вебер, Шлєзінґер, Гок, Крамарж, Фандерлик, Герольд, Кайцль, Вашатий, Шаманек, Періч, Ґреґорец; **за**: Кальтенеґґер, Чіяні, Шуклє, Хореґґер, Менґер, Вахнянин, Залєский, Восиняк, Кайзер, Праде, Фукс і Шваб.

Перший промавляв молодоческий посол **Пацак**. Бесїдник навязав свої заміти до послїдних подій на Угорщинї з причини смерти Кошута і зазначив, що австрийскі мужі державні повинні тепер з мадярских манїфестаций доміркувати ся, що в західній половинї Монархії треба конче утворити противвагу через заспокоєнє бажань країв коронних. Особливо економічна перевага Угорщини грозить пригнетенєм другої половини Монархії. Бесїдник зазначив дальше, що стремленє Чехів до независимости не єсть нїякою нельояльностию, лиш одиноким средством до заведеня мира і успокоєня умів в Чехах. Коалїция єсть рівночасна з закостенїлим централїзмом і з панованєм капіталу та неґацією поступу. Наконець критикував бесїдник акцию угоду в Чехах, а особливо подїл краю на дві части і заявив, що єго партия буде бороти ся против того всякими средствами конституцийними. Слова президента мінїстрів, що він „не знає нїякої ческої справи„ назвав бесїдник особливостию. Непокоячий елємент становлять не репрезентанти ческого народу, але самі члени коалїциї, котра хоче тревало удержати незаконність.

Пос. **Шуклє** заявив, що словеньскі члени клюбу Гогенварта готові підпирати льояльно коалїцию, скоро їм буде дана можність боронити інтересів словеньского народу в відповідний спосіб. Словенцї противні із загальних причин політичних праву загального права голосованя в теперішній хвили; спори народні мусять уступити рухови социяльному.

На вчерашнім засїданю промавляли пос. Крамарж і Фандерлик, а опісля пос. **Вахнянин**. Сей послїдний бесїдник заявив, що годить ся на проґраму правительства хоч би лиш длятого, що безустанне підношенє великих справ політичних спиняє успішну роботу на поли економічнім. Однакож не вільно відсувати на бік всякі справи політичні, бо житє культурне, політичне і народне не зносить застої. Дальше висказав бесїдник радість з того, що правительство взяло ся до залагодженя справи реформи виборчої і звернув увагу на потребу реформи на поли рільництва, особливо же треба увзглядняти потреби селяньства в Галичинї. Опісля сказав пос. Вахнянин, що підчас минувшої сесиї соймової удало ся репрезентантам руского народу навязати переговори з репрезентантами польского народу і що тепер знайде ся без сумнїву ширша підстава до політичного і народного розвою, і дійде ся до порозуміня і пожаданих наслїдків. Говорено тут в Палатї богато о коалїциї славяньскій; ми взяли собі той оклик до серця і яко сусїди та Славяни хочемо єго ввести в дїло. Хочемо згодити ся на modus vivendi, котрий може й тут знайде удобренє і наслїдуванє. Маю надїю, казав бесїдник наконець, що Вис. Палата і правительство не лиш радо повитають ту нову творячу ся коалїцию, але й підопруть єї. Єсьм уповажнений заявити іменем моїх товаришів політичних, що будемо голосувати за буджетом.

По короткій бесїдї пос. Шаманка, промовив посол Залєский, а вказавши на потребу залагодженя важних справ економічної натури, звернув увагу на бесїду пос. Вахнянина і заявив, що Поляки яко щирі прихильники автономії країв і засади народної, готові підпирати всї справедливі жаданя згідні з державним становищем монархії, а тим більше відносить ся то до братного народу руского, котрого представитель в виводах, котрі Поляки витають з живою симпатиєю і вдоволенєм, заявив, що єго сторонництво буде шукати здїйстненя своїх народно-культурних бажань спільно з Поляками. Іменем Кола польского заявив відтак пос. Залєский, що Поляки будуть зі всею готовостию і льояльностию підпирати змаганя руских патріотів.

Перегляд полїтичний.

Бувший нїмецко-ческий посол соймовий і проводир ческих Нїмцїв др. Шмейкаль помер онногди в Празї.

Після послїдних диспозиций приїде нїмецкий цїсар дня 13 с. м. до Відня в гостину до Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа. В суботу вечером дня 14 с. м. виїде цїсар Вільгельм з Відня насамперед на лови до полудневої Німеччини а відтак на весїлє до Кобурґа.

З Варшави доносять, що внаслїдок послїдних розрухів поставив Апухтин внесенє, щоби унїверситет варшавский замкнути. Медом заявив ся против того і справа пішла до Петербурга до рішеня.

Новинки.

Львів дня 7 цьвітня

— **Іменованя.** Практикантами почтовими іменовані слїдуючі окінчені ученики шкіл середних: Каз. Пешковский, Мих. Пайвірт, Франц Свенх, Кароль Панкевич, Ром. Середницкий, Юрий Баронч, Іван Мікош, Тад. Дидушиньский, Юрій Феццк, Стан. Шиманьский, Гнат Король, Вінк. Колек, Вяч. Матейко, Ант. Костишин, Март. Зих, Іван Гавликовский, Жигмонт Здانкевич, Мариян Лїпгардт, Войт. Гавроньский, Евґ. Баревич, Мавро Бардах, Кароль Фіяля, Теоф. Сольский, Яцентий Марків, Лука Зенон Рогальский, Генрик Фляк, Юлїй Глясґаль, Стан. Пачесньовский, Каз. Бігун, Юда Давид Целлер і Меч. Шіндлер.

ся по черзї з кождим, складає кривими ногами незугарні поклони і досить відважно сїдає при паннї Гандзї, щоби зачати з нею розмову.

Але та єго певність себе побіч незугарности, з якою поводить ся, робить добре вражінє серед паннів.

Панна Гандзя починає з ним розмову в тонї гумористичнім; пригадує єму послїдну польку і запевнює єго дуже поважно, що вальц далеко, далеко легший від польки. Намавляє єго, танцювати вальца, і за него каже:

— Фльорцю, Гусаковский просить тебе до першого вальца.

Гусаковский чує добре, що се троха забава на єго рахунок, тим певнїйше, що панна Фльорця підчас сеї розмови даремно старає ся задержати поважну міну; панна Казя що хвиля уривчасто сьміє ся, а панна Лавра спозирає на товаришку з докором. Та не знає, що має робити в такім положеню.

Усьміхає ся, вимавляє ся від запросин і приймає шутки паннів весело.

Вацко приходить єму в поміч, відтягає розмову від єго особи. Але розмова всеж таки лишає по собі троха слїдів. І Гандзя і Фльорця і навіть панна Лавра, котрі давнїйше так єго маловажили, тепер радо самі починають відзивати ся до пана Гусаковского, коли тілько потребують якої прислуги.

Свояк Ясьо прийшов, а Розпшицкий нї. Гусаковский відповідає на інтерпеляцию паннів, що товариш нинї з причин, єму незнаних, не прийде.

Фльорця і Гандзя перекидують ся на се якимись значучими поглядами.

Але не минуло й чверть години від тої заяви, коли нараз двері отвирають ся — і входить Розпшицкий.

— О! — каже Гусаковский весело — а казав, що не прийде.

Розпшицкий не втратив набутої, не знати звідки, понурої майже поваги і по привитаню зараз лїзе в самітний кут під печею, звідки не можуть єго видобути навіть привітні докори панї Бальскої, анї заохота товариша, щоби взяв участь в танцях, що вже зачали ся.

— Контреданс!

Всї панни звертають ся до Гусаковского. Контреданса чей мусить танцювати, то потрібно; вже поминувши се, що иншого танечника нема, але хоч би й був, „щож би контреданс значив без пана Гусаковского?“

Гусаковский не спорить. Сам мав ту думку, передвиджуючи згори конечну потребу, і навіть старав ся пригадати собі, як то ідуть ті фіґури, що в їх хаосї так трудно єму розглянути ся.

— Ну! проси-ж даму — каже Вацко до Розпшицкого, витягаючи єго з кута попросту за руку.

Розпшицкий іде поважно до панни Лаври і кланяє ся їй з глубоким поважанєм. Гусаковский просить до танцю панну Казю.

Сьмішний той контреданс! Всї, кромі строго поважного Розпшицкого, сьміють ся з Гусаковского, котрий спершу з міною сьвяточною і піднесеною в гору головою почав ходити сюди і туди, поки аж зовсїм попутав ряди, а коли єму подають раду, він крутить ся довкола і кидає слова:

— Що? де? як? добре! зараз!

Чує ся, як у себе, в тім товаристві, і замість журити ся з причини своєї незугарности, бавить ся щиро разом з иншими.

Панна Фльорця відзиває ся щиро: — То якось трудно дуже контреданса з паном Гусаковским....

А панна Гандзя каже єму до очий: — Пане Гусаковский, ви до нїчого!

В додатку злослива Казя, котру просив о поради, розбавлена, дає єму фальшиві ради, щоби піднести веселість.

Відтак Вацко закомендерував польку.

Гусаковский не відважив ся сим разом „пустити ся“, мимо того, що минувшої суботи так незле єму пішло. Однак не нудить ся зовсїм.... Тепер уже ходить сьміло по тій підлозї, по котрій єму ще перед тиждием так трудний був кождий крок, від дами до дами, стає перед кождою і здобуває ся навіть на розмову.

Маючи в памяти нинїшний контреданс, вправдї сьмішний, але як є, так є, не дуже приємний, постановляє собі навчити ся єго в як найкоротшім часї і з тою сильною постановою виходить в знаменитім гуморі з вечерка у панства Бальских.

Розпшицкий товаришить єму. Сам пропонує якимсь мягким, тихим голосом:

— Підемо разом, Гусаку.... що?

Коли станули на улици, осьвітленій слабо жовтими полумінями ґазових лїхтарень, на острім і морознім вітрі, що кидав в очи хмари снїгу, Розпшицкий перший зачав розмову тим же, дивно лагідним тоном:

— Ти бавив ся добре?

— Знаменито. А ти?

— Е! — махнув рукою.

Гусаковский замітив, що товариш мав розпінятий плащ, а навіть горішну часть мундура; на груди, закриті лише білим корсетом сорочки, вітер кидав густим снїгом.

— Запни ся — каже Гусаковский.

— Не потрібно. — І знов махнув рукою.

Тодї Гусаковский станув перед ним і сам позапинав єму ґузики мундуру і плаща.

— Бомба в Перемишли. Дня 3 с. м. о год. 10 вечером в сїнях гр. кат. дому капітульного під ч. 115 при улици Владиче, крилошанин о. Подолиньский, котрий мешкає в тім домі разом з о. Чеховичем, найшов на лавці малий, кубічний клецок деревляний з видовбаним невеликим отвором, в котрім був подпалений льонт з волічки. Клецок був стягнений сильно навхресть звичайним дротом, а коли его отворено, найдено в нїм бляшану скринку з войсковим порохом, канслями, кусними куль, дрібними камінцями і заячим шротом. На прилїпленій картцї було написано: „Мала муха доскулить слоньови". Перемиска полїция слїдить за тим галицким Равашолем, що хотїв собі мабуть зробити небезпечний жарт.

— Холєра появила ся знов у Варшаві. Від дня 31 марця до 1 с. м. захорувало 3 людий, виздоровіло 2, а 12 лїчить ся.

— Огонь. На стриху будинку, в котрім містить ся пекарня і маґазин муки львівского пекаря Шірмера, з неосторожности термінатора, що з закуреним папіросом заснув, вибух огонь, що наробив шкоди на 2000 зр. Шкода була обезпечена.

— Конець уличних ексцесів в Кракові. До краківского суду карного відставлено передвчера 11 головних проводирів уличних ексцесів минувшої суботи... Хто они? Між ними є один приватний офіциялїст, столяр, різник, коминар, каменяр, термінатор і зарібники. Шкоди, пороблені під їх проводом, обчислила полїция. В однім мешканю кинені каменї забили папугу і подерли нортиєри в вікнах; в другім розбили лямпу, нафта запалила ся і наробила значної шкоди. Деінде розбили фортепян; одну жінку скалїчили в руку. Найбільше шиб розбито в улици Кярмелицкій, бо в 51 мешканях; при улици сьв. Ґертруди в 45 мешканях; при Ґродзкій в 27, в Ринку 13, Брацкій 12, Вельополє 10, Голубиній 7, Вислцій 7, Шпитальній в 7 домах і ще в 19 инших домах. Крім того витовкли в поодиноких мешканях близько 1500 шиб. Вартість шкоди виносить звиш 1000 зр. Одному купцеви потовкли всї горшки, що лежали на площи під голим небом. В будинках військових і в домах офіцирів витовчено найменче шиб.

— Снїги в стрийскій верховині — як звідтам пишуть — стопили ся вже долами і єсть надія, що люди ще в сїм тиждни почнуть веснувати. По лїсах і високих горах повно ще снїгу. Дуже тяжко людям о бараболї на насїнє, бо минувшого року лишило ся їх много в земли невикопаних, а що в зимі було мало снїгу, то они вимерзли. Жиди в Лавочнім роблять великі інтереси. Спроваджають бараболї ваґонами з Угорщини і кажуть собі платити по 3 зр. за корець.

— Електрична льокомотива. Після донесеня французских часописий, має електрична льокомотива, з котрою, як ми свого часу писали, роблено проби між Гавром а Парижем, від тепер постійно курсувати між Гавр і столицею. Сей простор разом з перестанками перебіжить електричний поїзд в невмовірно короткім часї бо лише за 50 мінут. Крім того має збудувати ся друга льокомотива з силою 1500 коней.

— Кінатоскоп, — так називає ся найновійший прилад фотоґрафічний, винайдений Едісоном і випробований сими днями з дуже добрим успіхом. Кінатоскоп служить до знимок безнастанного руху при помочи електрики. Образи надуть крізь сочку скриночки на осібно приладжену паперову стяжку, котра незвичайно скоро розвиває ся з вальця. Апарат дїлає так скоро, що в одній секундї можна зробити 46 знимок: По 20 секундах розвинє ся стяжка до кінця і на нїй містить ся 920 образів, котрі представляють всї порушеня фотоґрафічної особи. Образи в новім приладї Едісона виходять маленькі. бо лише 1 квадр. цаля величини, але Едісон гадає, що в короткім часї удасть ся єму улучшити „кінатоскоп" і одержати більші образи. Єсли до того прийде, то сей прилад віддасть великі услуги ріжним галузям наук, як: медицинї, фізицї, астрономії і ин.

— Страшна траґедия родинна. Черновецка Gazeta polska описує близше страшну подію в родинї Дашкевичів. Сильвестер Дашкевич, редактор *Буковини*, 30-лїтний чоловік, скінчив в Черновецях студиї правничі, але посьвятивши ся дєнникарству, не зложив ще жадного іспиту державного. Тому кілька лїт оженив ся він з донькою купця, Ольгою Найманівною, одною з найгарнїйших женщин черновецких. Мала доси четверо дїтий. Троє вмерло, а жив ще 8-місячний хлопчина. Відносини материяльні Дашкевичів були дуже лихі. В безнастанній борбі о кусник хлїба для себе і жінки, обтяжений рівночасні працею публицистичною, в котрій брав живу участь, роздратований вічною борбою сторонництв політичних, бл. п. Сильвестер мусів піддати ся недузї нашого віку: розстроеви нервовому — і лише тим дасть ся оправдати єго страшний учинок. Вівторок 3 с. м. перед полуднем замітили сусїди Дашкевича в домі під ч. 13. при улици Ціс. Франца, що у Дашкевичів дуже тихо. Виважили двері і що побачили? На ліжку лежала Дашкевичева в сорочцї і білій спідници; в ногах, також в сорочинї, дитина; коло ліжка на земли сам Дашевич у білю. Всї троє мали перестрілене серце і їх забрано до шпиталю. В мешканю знати було майже нужду. На столї коло порожної тютюнерки лежав нїмецкий лист: „Відносини спонукують нас відобрати собі добровільно жите. Всї питаня і досліди — непотрібні. Всїх тих, котрих наша смерть могла болїсно дійняти, просимо о прощене. Дохід зі спродажи наших движимостий повинен вистати на заплату коштів похорону, а бажаємо собі похорону як найскромнїйшого. Револьвер треба як найскорше віддати фельдфеблеви Козаркевичеви, від котрого видурив я его під видуманим претекстом що до цїли, в якій его потребував. Вкінци всїм, що відносились до мене з приязню і з серцем, висказую мою найщирійшу подяку. NB. Тому, що не маємо кому повірити нашу дитину, то забираємо єї з собою. *Сильвестер і Ольга*". Цїлий лист і мабуть сам підпис Ольга писаний одною рукою. Ріжні поголоски ходили по Чернівцях о сїй подїї, але всї годились в тім, що лише нужда, а з того песимізм, знеохота до житя, зневіра в себе і людий, могли попхати Дашкевича до такого злочину. Наперед убив жінку, потім дитину, а вкінци себе. Дашкевич — каже Gaz. pol. — був дуже спосібним та чесним публіцистом і, можна сказати, взірцем патріота руского". Ми від себе звернули би увагу на се, як ми, поза великими роботами „патріотичними", горланем і т. п., даємо марно загибати талановитим та чесним людям. Вже то правда, що дорога житя наших публїцистів не рожами застелена...

Телєґрами.

Відень 7 цьвітня. Пос. Романчук виступив з клюбу руского.

Венеция 7 цьвітня. Вчера приїхав тут король Гумберт, нинї має приїхати цїсар Вільгельм. На приняте обох монархів пороблено великі приготовленя.

— Який ти! докоряв він.

Розпшицкий позволив поводити собою, як дитина, а коли Гусаковский позапинав всї ґузики, стиснув єму руку і сказав сердечно:

— Який ти добрий, Гусаку!

Ішли дальше мовчки.

— Нї, чуєш — каже Гусаковский — скажи менї раз правду, що тобі такого?

— Нїчо.

По хвили додає, як би до себе говорив: — Все для мене вже скінчило ся....

— Ну? — питає ся Гусаковский та широко отвирає очи.

— Нїчо, нїчо.... впрочім побачиш....

Входять на краківске передмістє, а Розпшицкий завертає в Боднарску.

— Щож ти? не ідеш до дому? — питає ся Гусаковский.

— Нї.

— А куди-ж?

— Т-та....

Гусаковский радить собі енерґічно. Бере єго сильно попід руку і, не дуже зворушений десператскою міною товариша, питає єго напів з усьміхом:

— Ти, бачу, хочеш над Вислу піти?...

— Ходїм троха над Вислу.

— А може хочеш утопити ся? що?

Розпшицкий на се нїчо.

Тодї Гусаковский тягне єго силоміць до дому і веде єго за собою. Той іде послушно.

— Вступи до мене, Гусаку — просить Розпшицкий — мій дорогий....

— Вже пізно....

— Я маю окрему комнату, не будемо нїкому перешкаджати.

— А скажеш менї, що тобі?

— Дам тобі щось перечитати.

— Що?

— Дневник мій.

— Пишеш дневник?

— Пишу.... від кількох днїв....

Гусаковский пішов з ним до єго мешканя, по части з цїкавости, а по части задля інтуіцийного почутя, що може подасть яку розраду товаришеви, так тяжко, не знати, через що, засумованому.

Розпшицкий подав єму зошит і кинув ся на ліжко. Гусаковский почав читати:

„Недїля. Північ. Не прощу собі сего нїколи. Яким же нїкчемним, яким низьким був я тодї, коли перед Гусаком говорив про неї з цинізмом, коли уста свої брукав словами, що повинні були мене задушити.... Один єї погляд, той погляд синїх, задуманих, поважних очий, погляд женщини сьвятої перероби мене зовсїм, перелицював цїлу мою суть".

— Е-е! чуєш — кликнув Гусаковский, ударений тим наглим відкритєм і розвеселений уже на добре — то ти закохав ся!

Розпшицкий мовчав.

„Мушу покорити ся перед нею, мушу признати ся, яким лихим скотом був я, кожде слово повторю їй, зроблю обрахунок з цїлого житя мого, обрахунок щирий і глубокий, мов на сповіди — нехай она погубить мене, або піднесе.... Та чи я, твар нужденна, гідний того, щоби станув перед лицем єї, перед сим ангельским лицем. Чи маю право очи підняти на неї?..."

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6 54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10 36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Надіслане.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.